

Πόνος από τον πόνο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα «γιατί» του όποιου πόνου μας φαίνεται πως θα μένουν αναπάντητα, όσο προσπαθούμε να δούμε την αιτία έξω από τον εαυτό μας. Για όσους, με καλή διάθεση, κάνουν το δικηγόρο του Θεού, φαίνεται πως δεν θα αποδεικτούν καλοί δικηγόροι, μια και η λογική Του δεν συμβαδίζει με τη δική μας.

Θάθελα σ' αυτό το σημείωμα να εντοπίσω μια αιτία που γίνεται κάποτε ο λόγος του δικού μας πόνου. Είναι εκείνη που προκαλούμε εμείς τον πόνο του άλλου, εκούσια ή ακούσια.

Ζώντας με ανθρώπους, αναπόφευκτα, συγκρουόμαστε, ψυχραινόμαστε, προκαλούμε και δεχόμαστε πόνο. Η ατέλειά μας, όπως και των γύρω μας, είναι δεδομένη και η μη συνειδητοποίησή της θα μας προκαλεί συχνά απογοήτευση και απαίτηση, είτε από τον εαυτό μας είτε από τους άλλους.

Όμως, εκείνες οι φορές που ο λόγος μας ή η σιωπή μας ως αδιαφορία, πλήγωσε τον πλησίον μας, μένουν στη ζωή μας ως αμετανόητες αμαρτίες. Δεν μπορείς να δικαιολογηθείς και να καλύψεις τη συνείδησή σου! Χρειάζεται να περάσεις τον

πόνο της μετάνοιας, που συντρίβει την έπαρση και την αυτάρκεια μέχρις «Άδου κατωτάτου» και φτάνεις στην ανάστασή σου. «Ο πόνος της μετάνοιας», κατά τον όσιο Γέροντα της Κύπρου, Παναή τον εκ Λύσης, «είναι ο μεγαλύτερος πόνος στον άνθρωπο». Όταν, βέβαια, είναι αληθινή μετάνοια, η οποία και δίνει την εμπειρία της νεκρανάστασης.

Αν αυτή η μετάνοια δεν υπάρξει, τότε λειτουργεί ο πνευματικός νόμος που θα φέρει πόνο από τον πόνο που προκαλέσαμε εμείς στον άλλο. Γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος για ν' απαλλαγούμε από το βάρος της αμαρτίας μας, παρά να δεχτούμε το φάρμακο του πόνου. Είτε μέσω της μετάνοιας είτε μέσω του ακούσιου πόνου των θλίψεων.

Πώς να καλυφτούν οι «μικρές» αμαρτίες μας έναντι των συνανθρώπων μας; Πώς να παραθεωρηθούν οι κρυφοί βαθιοί αναστεναγμοί τους; Πώς να αδιαφορήσεις για τον καρδιακό τους πόνο; Είναι εκεί, αναμένοντας την καρδιακή μας συγγνώμη για να εξαλειφτούν και να θεωρηθούν «ως μη γενόμενες». Κι αν αυτό δεν γίνει, τότε ο καλός Θεός αφήνει να πειρακτούμε, να δοκιμαστούμε, να συντριβούμε, για να λυτρωθούμε. Δεν είναι αυτό έκφραση της αγάπης Του;

Τα χρόνια που ζούμε έχουν ημερομηνία λήξης. Είναι το μόνο σίγουρο για τον καθένα μας. Έτσι η αναβολή για την τακτοποίηση των εκκρεμοτήτων μας είναι επιπολαιότητα που στοιχίζει. Οι έξυπνοι, ως ξύπνοι ευρισκόμενοι εν εγρηγόρση, δεν περιμένουν την τελευταία στιγμή για ν' απαλλαγούν από τα βάρη της συνείδησης. Τακτοποιούν τις σχέσεις τους, ελευθερώνονται και πορεύονται προς συνάντηση του Κυρίου τους με τη χαρά των αγίων Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com